

ρίου. Ὁ κυνηγός ἔκρινε καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς συμπατριώτας του διὰ νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

— Αἱ! παιδιὰ, εἶπε πρὸς τοὺς στρατιώτας, εἶμαι δυστυχῆς Γάλλος, ὅστις ἔχασε τὸν δρόμον του· δὲν μοῦ λέγετε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ὀνομάζεται ἡ πλησίον πόλις;

— Διόβορος! τῷ ἀπήντησεν εἰς λοχίας.

— Θεέ μου! καὶ εἶχον ἀκόμη ἀμφιβολίαν! Καὶ αὐτὴ ἡ πόλις ποῦ εἶναι εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ δρόμου;

— Φλωρεντία.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐσταμάτησε τὰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ στρατιωτικὸς ἀνέμεινε στιγμάς τινας, εἶτα ἰδὼν ὅτι δὲν τὸν ἠρώτα πλέον, «Ἐχετε νὰ ἐρωτήσητε τίποτε ἀκόμη;» εἶπεν.

— Ὁχι, κύρ Λοχία.

Τὸ ἀγαλμα τοῦ ἄλκτος, τὸ ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῶν Σοδόμων, δὲν ἦν διέφερε βεβαίως τοῦ κ. Χάης.

Ἐκ τῆς ἀγρίας λάμψεως ἧτις ἐξήρχετο ἐπὶ μακρὸν ἐκ τῶν σπινθηροβόλων τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ καλλιτέχνου, ἤδυνάτο τις νὰ ἐνοήσῃ ὅτι συνέλαβεν ἀπόρασιν τινα ἢν ταχέως ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς πέρας.

— Ναί! εἶπεν ὁ κ. Χάης βαδιζὼν πρὸς τὴν θύραν τοῦ χωρίου, καί, ἡ ἱστορία αὐτὴ πρέπει νὰ τελειώσῃ μαζὺ μὲ τὴν ζωὴν μου. Καταχθόνιε κόσμυε!

Ε'

Καὶ ἐξεληθὼν εἰς τὴν πεδιάδα ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον του διὰ σφαιράς καὶ ζητήσας συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἔγκλημα ὅπερ ἐμελλε νὰ πράξῃ, ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ὄπλου του καὶ στενάζων ἐφέλλισε τὰς τελευταίας λέξεις:

— Γεῖ ἓνα κοσίφι!

Ἦδη ἀνεζήτει διὰ τοῦ ποδὸς τὴν σκανδαλὴν τοῦ ὄπλου, ὅτε θύρῳβος εἰς τὴν παρακειμένην ὁδὸν διέκοψε τὴν ἐκτέλεσιν.

Διηρχοντο δύο νέοι, ὧν ὁ εἰς ἰδὼν τὸν κ. Χάην, τὸν ἐπλησίασε καὶ μὲ προφορὰν γαλλικὴν, τῷ εἶπε:

— Dove sono le rovine del tempio Etrusco? (Ποῦ εἶναι τὰ ἑρεπια τοῦ ναοῦ τῶν Ἑτρούσκων;)

Ὁ κ. Χάης τῷ ἀπήντησεν ἀποτόμως.

— And vo domanda ai pastre d'aqui (Πηγαίνε νὰ ἐρωτήσης τοὺς ποιμένας ἐκεῖ κάτω).

Ὁ νέος ὁδοιπὸρος ἀφόβως μετέφρασεν οὕτω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν σύντροφόν του.

— Ἐμπρός, δεξιά, τρία βήματα ἀπὸ δ'ω.

Καὶ ἔγραψεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του τὴν ἐξῆς κριτικὴν παρατήρησιν:

«Οἱ χωρικοὶ τῆς Τοσκάνης; λατρεύουσιν ἐμμανῶς τὴν θῆραν, ὀμιλοῦσι τὴν Ἰταλικὴν τραχίως καὶ διὰ τοῦ λαρυγγός, φέρονται δὲ ἀποτόμως πρὸς τοὺς ξένους, εἶτε διότι ἡ ὑπεροχὴ τῶν Γάλλων τοῖς εἶναι ὀχληρὰ, εἶτε ἐνεκεν τοῦ ἀγροῖκου χαρακτήρος τῶν, εἶτε διότι στεροῦνται τῆς Τοσκανικῆς ἐκείνης συμπεριφορᾶς τῆς τόσον γνωστῆς καθ' ὅλην τὴν ὕφλην».

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ νέος Γάλλος ἐχάρασσε τὰς γραμμὰς ταύτας, ὁ κ. Χάης ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον πτερῶν ἐντὸς τῶν καλαμώνων καὶ τῶν ὑδροβίων φυτῶν τῆς ὄχθης. Μετὰ τινὰς στιγμάς διέκρινε

μῖαν νῆσσαν καὶ ἐπυροβόλησε. Τὸ πτηνὸν ἔπεσεν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ παρακειμένου χειμάρρου καὶ ὁ κύνηγός, πηδήσας ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων ἀνέστυρεν, ἐκεῖθεν τὴν πλεύσαν λείαν του.

— Ἰδοῦ το! ἰδοῦ το! ἀνέκραξε καὶ τὸ μέτωπόν του ἀπήστραψεν ἐξ ὑπερηφάνιας. Πληρῶν καὶ αὐθις τὸ ὄπλον του ἀπηύθυνε εἰς ἐκυτὸν τὴν ἐξῆς κολακευτικὴν σκέψιν.

— Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ τόποι εἶναι φωλεαὶ νησῶν, ἐμπρός λοιπόν, παιδί μου.

Καὶ ἐθεάθη ἰθύνων τὰ βήματά του πρὸς τοὺς ὠραίους ἐκείνους δεινροφύτους τόπους, ὅπου, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Βιργιλίου, ἐρωτικώτατα συμπλέκονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μειδιῶσαν ἐκείνην κοιλάδα τὴν τόσῳ προσφιλεῖ εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις τοῦ Ἀλφιέρη, τὴν τερπνὴν κοιλάδα τοῦ Ἄρνου, ἣν καθωραϊζοῦσιν οἱ καταφύτοι λόφοι τῆς, αἱ ἐξοχικαὶ οἰκίαι μὲ τὰ πράσινα παρθυρά των καὶ ὁ ἀφρός τῶν κυκνῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ τῆς. Ὁ κυνηγός μας, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ποιητικῆς φύσεώς του, ἐβυθίσθη εἰς γλυκεῖαν ἔκστασιν καὶ ἐνηγκλίσθη τὴν πεδιάδα ἐν τῷ πρώτῳ δένδρῳ, ὅπερ ἀπήντησεν, ἐρυθροῖαν διὰ τὴν ἀπόπειραν τῆς αὐτοκτονίας.

Ἀφιερωτὸ ὄλος εἰς τὴν ἀποθαύμασιν τοῦ ὠραίου τόπου μετὰ τῆς πραζάλης ἐκείνης τῶν καλλιτεχνῶν, ἧτις ταχέως μεταπίπτει ἀπὸ τῆς ἀπελπισίας εἰς τὴν φαιδρότητα, ἔψαλλε τεράχια ἐκ τοῦ μελοδράματος τῆς ἐποχῆς, ἐπυροβόλοι ἀνὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας φονεύων ἢ ἀποτυγχάνων τὰ ἱπτάμενα πτηνά, ἐτέροπετο τέλος, διότι ἔξῃ εἰς ὄλως νέον κόσμον καὶ ἐμακάριζε τὸν κόσμυον, ὅστις τῷ προὔξενε τὴν γλυκεῖαν ταύτην εὐτυχίαν.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπανῆλθεν εἰς Φλωρεντίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ. Ἐκάλεσε τὸν ὑπρέτην καὶ τῷ ἐδώρησε γενναίως δεκαπέντε πτηνά, ἅτινα ἐφόνευσε εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἄρνου.

Ὁ ὑπρέτης τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ ἦτο ἀρχαῖος Γάλλος στρατιώτης ἀπόμαχος.

— Φαίνεται, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν κ. Χάην, ὅτι εἰσθε ἐπιτήδειοι κυνηγός.

— Κουχωμάκι διὰ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτέχνης.

— Τότε εἶσθε εὐτυχῆς, διότι εὐρίσκεσθε εἰς τόπον ὅπου τὸ κυνήγιον εἶναι ἀφθονον, καὶ ἂν δὲν φοβεῖσθε τοὺς κόπους, ὡς πιστεύω, τότε πρέπει νὰ κάμετε ἓνα περίπατον εἰς ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ ὄρη τοῦ Poggi-Monzi καὶ τῆς Σιέννης, ὅπου θὰ σκοτώσετε ὅ,τι θέλετε.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ κ. Χάης.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης, ὑπάρχουσιν ἐκεῖ τσίχλαι, ὀρτύκια, πέρδικες.

— Ὡ διαβολὴ! ὠραίος τόπος.

— Ἐκεῖ μάλιστα ἐγὼ ἐσκότωσα πολλὰκις καὶ κοσίφια!

— Ἐσκότωσες κοσίφια!

— Χιλιάκις.

— Αὐριον τὸ πρῶτ' ἀναχωρῶ διὰ...

Πῶς τὸ εἶπε; τὸ μέρος;

— Poggi-Monzi.

— Μάλιστα, θὰ μοῦ γράψῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ χαρτί καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ δείξῃς τὸν δρόμον, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μετὰ χαρᾶς.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ κ. Χάης, παρασκευασθεὶς διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ἐζήτησε τὸν λογαριασμὸν διὰ τὴν πληρώσῃ, ἀλλ' ὁ ὑπρέτης τῷ ἀπήντησεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξενοδόχου ὅτι δὲν ἐχρεώσεται τίποτε καὶ ὅτι τὸν ἠγχαρίστων διὰ τὸ δῶρόν του.

— Νά! εἶπεν ὁ κ. Χάης καθ' ἑαυτὸν, ἔμπορεὶ κανεὶς νὰ γυρίσῃ ἔτσι ὄλον τὸν κόσμον; ἀρκεῖ νὰ εὐρίσκῃ κυνήγιον νὰ διδῇ εἰς τοὺς ξενοδόχους. Ὁραία ἰδέα! Ἐμπρός!

Τὸ ἐσπέρας ἔφθασε λίαν ἀργὰ εἰς Σιέννην, φέρων ἀφθονον κυνήγιον καὶ ἐσταμάτησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἧτις διασχίζει τὴν πόλιν, πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

Ὁ καλλιτέχνης προσέφερε καὶ αὐθις τὸ κυνηγετικὸν του τρόπαιον εἰς τὸν ὑπρέτην, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην τῷ προσέφερε λαμπρὸν δεῖπνον, τῷ ἔδωπε μεγαλοπρεπὲς δωμάτιον κοσμούμενον μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τῆς Σιέννης καὶ τὸν συνώδευσε τὴν ἐπομένην εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Τορνιέρης.

Ἡ οἰκονομικὴ αὐτὴ μέθοδος τῆς περιηγήσεως ὑπεδαύλιζε τὸ κυνηγετικὸν πάθος τοῦ καλλιτέχνου, ὅστις ἐν διαστήματι ἡμερῶν τινῶν διέτρεξεν ὄλας τὰς περὶ τὰ Ἀπέννινα θέσεις.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, εἰσῆλθεν εἰς πόλιν ἀγνωστον καὶ κατασκοπέτην. Εἶχεν ἀπαυδήσει ὁ ἀκατάβλητος κυνηγός. Εἰς τὴν καμπὴν δρόμου τινός, διέκρινεν ἓν καφνεῖον καὶ εἰσῆλθεν ἓνα ν' ἀναπαυθῆ στιγμάς τινας. Εἰς τινὰ παρακειμένην τράπεζαν ἐκάθητο θαμῶνες τινές, οὔτινες διαλεγόμενοι γαλλιστὶ ἐρόφρων τὸν ζυθὸν τῶν.

— Ἀκούσατέ μου, εἶπεν ὁ κ. Χάης πρὸς τὸν μᾶλλον εὐθυμον ἐκ τῶν διαλεγόμενων, δὲν μοῦ λέγετε, σὰς παρακαλῶ, πῶς ὀνομάζεται αὐτὴ ἡ πόλις;

— Ποια πόλις; ἠρώτησεν οὗτος ἀπορῶν.

— Αὐτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα τώρα.

— Θέλετε νὰ γελάσητε, κύριε.

— Καθόλου, κύριε, σὰς ὀμιλῶ σπουδαίως.

— Πολὺ καλὰ! εἶσθε εἰς τὴν Ρώμην.

— Παναγία σῶσε! Εἰμὶ εἰς τὴν Ρώμην! Δὲν μοῦ δείχνετε, σὰς παρακαλῶ, κανὲν ξενοδοχεῖον ἐδῶ πλησίον.

— Πηγαίνετε εἰς τὸ Τσιτόριο, ζητήσατε τὴν θέσιν Ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Toretta. Ἐκεῖ θὰ περάσετε πολὺ καλὰ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος]

Petit-Manole.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Μ. Πάτρας. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς. — κ. Γ. Μ. Σουλιδά. Ἐλήφθη συνδρομὴ Α' καὶ Β' ἔτους. Εὐχαριστοῦμεν — κ. Αν. Ν. Βῆλορ. Ἐλήφθησαν ὄρ. 25 — κ. Κ. Γ. Γαλάζιορ. Ἐλήφθησαν φρ. 100. Εὐχαριστοῦμεν.